

AUDABIAC

SDRUŽENÍ DĚTSKÝCH SNŮ

„Nad zlato dražší jest dítě, ale nad sklo křehčí.“

J.A. Komenský

Občanské sdružení Audabiac vzniklo z popudu Radany a Jiřího Waldových, kteří chtěli pomoci dětem z dětských domovů. Protože však tolik dětí adoptovat nelze, vytvořili projekt „Uměním ke svobodě“ a přizvali ke spolupráci další rodiny, především Bedel de Buzareingues z Paříže a Vovsovy z Prahy. Spolu s nimi dali projektu pevné rysy a uvedli jej do života. Sobě, dětem z dětských domovů a mnoha dalším lidem, kteří se na tomto rozsáhlém projektu podílejí, tak úplně změnili další život.

O PROJEKTU „UMĚNÍM KE SVOBODĚ“

„Aby se dítě dobře vyvíjelo, bylo zdravé, sobě k uspokojení a společnosti k užitku, mělo by být co nejméně zraňováno. Mělo by tedy žít v takovém rodinném prostředí, které mu poskytuje náležité podněty, přiměřeně proměnlivé a rozmanité, odpovídající jeho rozvoji. Tyto podněty společně s okolním prostředím by měly pro dítě vytvářet smysluplný svět protnutý láskou rodiny a prostý pocitu ohrožení, úzkosti či nebezpečí.

V harmonickém prostředí rodiny by si dítě mělo vytvářet své první a nejdůležitější citové vazby a vztahy a mělo by získávat důležitý pocit, že pro ty druhé kolem sebe má nějaký význam. To je pozitivní identita, vědomí vlastního já a vlastní hodnoty.

Pro dobrý vývoj dítěte je rovněž zapotřebí respektovat jeho potřebu otevřené budoucnosti. To znamená, že se na něco těšíme a něco očekáváme. Všechny výše popsané potřeby dítěte by měly být a jsou naplňovány soužitím dítěte s těmi, kteří k němu patří, a ono patří k nim. Když některá z těchto potřeb vypadne, je zle,“ říká lékař dětských duší profesor Zdeněk Matějček.

Děti z dětských domovů mají své duše zraněny a projekt „Uměním ke svobodě“ se snaží pomáhat vychovatelům z dětských domovů tyto dětské dušičky léčit.

Takové citové poranění může zůstat skryto pod prahem vědomí po celý život a často zakládá negativní postoj k okolnímu světu, k druhým lidem a nakonec i k sobě samému.

Je výsledkem zla, které na dětech páchají vlastní rodiče. Takovému zlu může dítě podlehnout, avšak ze své podstaty má také sílu, aby zlu odolalo a v konfrontaci s ním získalo něco, co jinak získat nelze. Musí však pro to mít prostředí, které vychází vstříc jeho přirozeným potřebám, a musí k tomu mít také svobodnou a pevnou vůli.

Právě takové prostředí se snaží vytvořit projekt „Uměním ke svobodě“.

Prázdninový život dětí provázejí totiž umělci. Ti vedou děti nejen v uměleckých dílnách, kde rozvíjejí jejich tvůrčí schopnosti a dovednosti, ale zároveň jim zprostředkovávají kontakt s vlastní uměleckou tvorbou. Děti

jsou obklopeny jejich obrazy, sochami, fotografiemi, hudbou, tancem a vším, co tvoří umění uměním.

Slovy švédského pedagoga Franse Carlgrena lze jasně vystihnout, oč v tzv. uměleckých dílnách jde. Není to snaha produkovat „dětské umění“, či snad snaha děti kultivovaněji zabavit v době jejich volna, případně v nich odhalit skryté možnosti, uplatnitelné dobře v dospělosti. To vše by se dalo pravděpodobně zajistit jednodušeji. Při umělecké činnosti dětí v rámci projektu jde však o víc. Když se pracuje s dřevem nebo hlinou při vytváření typické podoby zvířete, když se při malování nebo kreslení zápasí s materiálem, aby se dosáhlo stanoveného cíle, když se střídá rozhodnost a trpělivost při vzniku obrazu, pak prožíváme nasazení celé osobnosti. Uvádět v soulad jemnosti hlíny, nuance lyrického sborového zpěvu nebo hry na nástroj, to vyžaduje vytrvalost a schopnost neúnavně cvičit. Krize a pohromy při nacvičování větší hry - na jevišti při malování kulis či šití kostýmů - jsou zkouškami výdrže, ale také krásným zážitkem společného života. A jaké je to uspokojení, když potlesk odmění všechnu námahu a potvrdí štěstí umělecké práce.

Všechna tato umělecká cvičení a úsilí jsou cvičením vůle. Není žádného lepšího školení vůle, než něco s radostí znovu a znovu nacvičovat, i přes překážky a obtíže.

Mnohé úkoly, které jsou dětem v uměleckých dílnách předkládány, vyžadují od nich také vnitřní postoj, jehož instinktivně nejsou vůbec schopny. Opatrný může být nucen stát se směšným, domýšlivý uvážlivým, kdo má slabou vůli, může ukázat vytrvalost a svéhlavý schopnost přizpůsobit se. Toto výchovné působení má hluboké a trvalé účinky.

Letní i celoroční práce s dětmi má i další význam, spočívající v kultivaci jejich tvůrčí fantazie. O ní a o jejím významu pro osobní svobodu mluvil zcela srozumitelně opět pedagog Carlgren, když říká, že jednou z nejdůležitějších vnitřních schopností, již může mít dospělý člověk k dispozici, je právě tvůrčí fantazie.

Potřebujeme ji v našem denním životě. Životní cesta člověka bez fantazie je dána směrem, který určují jiní. Takový člověk je nesvobodný. Pro děti z dětských domovů, a nejen pro ně, je tou nejlepší ochranou před závislostmi všeho druhu právě výchova ke svobodě.

Děti z dětských domovů nemají zpravidla po absolvování základního vzdělání a následného vyučení či absolvování střední školy mnoho šancí na důstojné a odpovídající uplatnění. Dospívání v dětském domově je nálepka a společnost není zpravidla připravena tuto nálepku nevidět.

Aby nebylo ponecháno nic náhodě, je snahou projektu zajistit pro děti na počáteční dva roky po vyučení v některém ze spřátelených podniků pracovní místo, které by nejlépe odpovídalo jejich možnostem. Mladí lidé opouštějící dětský domov by se neměli potýkat s problémy, kde najít práci a jednoduché bydlení. Právě za těchto okolností totiž někteří z nich pod tlakem sociální nejistoty a v podvědomí skrytých citových úrazů

z raného dětství nastupují dráhu, komplikující život jim i jejich okolí. Na tyto dva obtížné roky mají mladí lidé od sdružení Audabiac také podporu při hledání zaměstnání a na úhradu bydlení. Vzhledem k tomu, že zaměstnanci podniků, které se staly hlavními finančními dárči pro činnost sdružení, jsou s projektem i s dětmi v trvalém kontaktu, je eventuelní nástup mladých lidí do těchto podniků bez větších mezilidských problémů. V krátké budoucnosti bude sdružení vlastnit i malé byty, určené na přechodnou dobu pro mládež opouštějící dětský domov. Málokdo totiž ví, že tito lidé dostávají na cestu do života vkladní knížku s opravdu malou částkou. Přitom levné bydlení je zpravidla jenom tam, kde není práce.

V srdci Francie vzniká něco českého, něco naprosto neuvěřitelného

Místo podle svých představ s atmosférou a krásným inspirativním prostředím hledali tvůrci projektu skoro tři roky. Na konci stála středověká tvrz Audabiac v jihofrancouzské Provence, nedaleko Avignonu. Tato tvrz až do zakoupení pro potřebu Sdružení Audabiac patřila jedné rodině. Tím je dána i zvláštní atmosféra a tradice domu. Stavba však byla ve velmi zchátralém stavu, a proto první sta-

rostí byla její oprava. Ta byla dokončena v červnu 2002 a v červenci téhož roku přijely poprvé na Audabiac děti ze dvou českých domovů, aby se sem každoročně o prázdninách vracely. Středověká tvrz se tak proměnila v pevnost jejich dětství a mládí, kde jsou obklopeny lidmi, kteří je mají rádi a kteří s nimi žijí a cítí jejich nelehký úděl.

Součástí tvrze je i stará kamenná stodola, citlivě upravená jako víceúčelový prostor, kde se konají výstavy, divadelní představení, koncerty a jiné společenské akce.

V roce 2002 se Audabiac stal se svým projektem „Uměním ke svobodě“ součástí Česko-francouzské kulturní sezóny ve Francii, kterou zastřešovali prezidenti obou států Václav Havel a Jacques Chirac. Právě v této kamenné stodole se odehrála většina kulturních akcí významného mezinárodního setkávání, samozřejmě i za účasti dětí z dětských domovů.

Také letošní rok byl pro děti ve znamení setkávání s českými umělci a s jejich dílem. „Česká kulturní sezóna 2003 na Audabiacu“, v rámci které byla jejich díla předvedena, si získala i živý zájem francouzských novinářů a veřejnosti. V příštím roce by mělo na Audabiac přijet na prázdninový pobyt kromě dětí z českých dětských domovů i mnoho opuštěných dětí z celé Evropy. Na jejich cestě by je měli doprovázet umělci z jejich vlasti. Audabiac se tak v tuto dobu promění v kosmopolitní středisko kultury a vzájemného porozumění.

Každá takováto nevládní nezisková činnost všude na světě je spojena se složitým získáváním finančních prostředků. Občanské sdružení Audabiac získalo na počátku své činnosti velký finanční dar české farmaceutické společnosti MUCOS Pharma CZ, s.r.o.. To umožnilo v loňském i v letošním roce pokrýt jak pobytové náklady dětí a jejich dopravu, tak i provoz tak zvaných uměleckých dílen, jakož i zajištění kulturní části projektu určené nejen dětem, ale i francouzské veřejnosti.

V těchto dnech začíná sdružení hledat finanční prostředky pro příští rok. Opět bude třeba najít sponzory pro dopravu dětí do Francie a pro krytí jejich pobytových nákladů, pro realizaci uměleckých dílen a nakonec i pro

běžné věci potřebné pro prázdninový pobyt dětí. Jedná se především o sluneční brýle, kola, helmy, malířské potřeby, modelářskou hlinu, fotopotřeby, hudební nástroje, krémy na opalování, kšiltovky, kanoe, plovací vesty atd.

Náklady na jednotlivé položky nejsou vysoké. Jejich celkový součet je však již nad dnešní možnosti Sdružení Audabiac.

Pro rok 2004 byl již vypracován seznam jednotlivých prázdninových akcí na Audabiaku, které je třeba finančně podpořit. Tento seznam je rozeslán všem, kteří mají zájem a možnost pomoci. Asi nejdražší bude opět doprava autobusem do Francie a zpět.

DĚTI O AUDABIACU

Audabiac je krásná starobylá vesnička na jihu Francie v Provence. Pro nás - děti z dětského domova z Hranic na Moravě, to je báječné místo, kam jsme již podruhé jely na prázdniny. A chceme vám vyprávět, co všechno se dá zažít za jeden jediný prázdninový měsíc.

Od loňska tu máme spoustu kamarádů a moc se na všechny těšíme - i když teď zrovna je naší největší starostí, kde budeme spát a s kým budeme na pokoji.

Budově, ve které bydlíme, se říká „Mañanerie“ - dřív se tu chovali bourci morušoví na výrobu hedvábí, teď jsou tu krásné pokoje, skoro jak na zámku. Honem musíme vybalit a taky trochu odpočívat po dlouhé cestě.

Stodola je místo, kde se odehrává spousta důležitých věcí. Během našeho pobytu se několikrát proměnila jako v pohádce. Dnes se tu zahajuje výstava českých výtvarníků, a tím také české umělecké léto ve Francii. S malíři, kteří tady vystavují, si můžeme hned popovídat, jsou tu někde mezi námi. K tomu nám hraje Prague Spirit Quintet. My máme radost, že se na vernisáž přišlo podívat tolik Francouzů z okolí, někteří už jsou od loňska naši dobří známí.

Bez koupání si správné prázdniny vůbec nedokážeme představit. Tahle řeka se jmenuje Ceze a je krásně čistá a teplá. Možná to nevidíte, ale jen pár metrů od nás si plavou pstruži, no - snad je moc nerušíme.

Jenom škoda, že kvůli vedrům bylo později koupání v řece zakázané, ale o to víc jsme potom jezdili k moři.

Zrovna teď nakukujete do naší klubovny. I tady se zažije spousta dobrodružství. Teta Táňa s nejmenšími dětmi chystá výzdobu, slunečnice jsou tady nejoblíbenější kytka.

Ale asi bychom vám měli vysvětlit, jak to vlastně na Audabiaku chodí.

Projekt, jak tomu říkají dospělí, se jmenuje Uměním ke svobodě - a pro nás to znamená, že o prázdninách se tady setkáváme s mnoha umělci, kteří s námi pracují, a my máme možnost si spoustu věcí vyzkoušet a tak trochu jim nakukovat pod ruce. Každý den probíhají tři nebo čtyři dílny a postupně se v nich několikrát vystřídáme.

Do výtvarné dílny se na nás přišel podívat pan dirigent Jiří Bělohlávek, zastavil se na Audabiaku při své cestě po Francii. S malířem Jiřím Vovšem a s Majdou právě připravujeme dekorace a masky pro divadelní představení.

Je sobota a v historickém městečku Uzès se koná trh. Mají tu tolik zajímavých věcí, až se z toho točí hlava. Ještě že máme s sebou Jitku, ta se tu dobře vyzná a domluví. Ať zkouší, jak chutná pravý provenzálský med a kluci zase zkoumají mořské potvůrky. Koupit se tu dá snad úplně všechno, takže přepočítat penízky a jen vybírat.

Stodola se tentokrát proměnila ve zkušební sál. Pan režisér Michal Lázňovský s Markétou Potužákovou vedou divadelní dílnu a vybrali pro nás úryvky z Romea a Julie. Naučit se texty nazpaměť a ještě k tomu hrát pro nás vůbec není jednoduché - a to máme na zkoušení pouhých deset dní. Divadlo budeme hrát na nádvoří, už tu s Jirkou Vovsem chystáme dekorace a rekvizity pro představení.

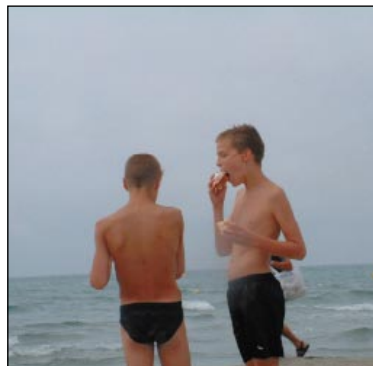

Kristýna cvičí na housle a rozléhá se to široko daleko po okolí.

Nikomu to už ale nepřijde divné, protože celá vesnice ví, že na Audabiaku se střídají různí umělci a děje se tu spousta věcí.

Kristýna se zastavila sice jen na pár dní, ale krásně nám zahrála na dobrou noc.

K moři je to z Audabiaku necelých sto kilometrů. Moc se nám tu líbí, jednou jsou velké vlny, jindy sbíráme mušle, vyřádíme se v písku, hrajeme volejbal - prostě je nám fajn. Při tom všem pořádně vyhládne - a tety naštěstí myslí na všechno.

A opět proměna Stodoly - tentokrát se změnila v promítací sál. Díváme se na film, ve kterém hraje náš kamarád - Pavel Kříž. Je to napínavá pohádka, dokonce se trošku bojíme. Pavel byl společně s námi na Audabiaku vloni a přijel i letos.

Takhle krásně se směje Bony, je animátorka a manželka Pavla Kříže. Bony pochází z Kanady a česky mluví jen trošku, proto jí Pavel v dílně pomáhá.

A tohle jsou naše výtvary - animovaný film z toho zatím ještě nebude, ale na začátek dobrý, ne?

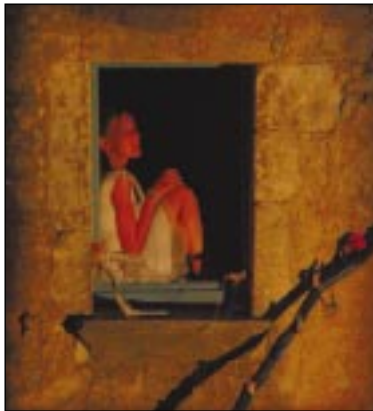
Představení Romea a Julie se blíží, a my ještě zdaleka nemáme všechno nacvičeno, přes den se střídáme v dílnách, někteří jezdí k moři, herci napilno zkoušejí. Nejlepší je ale zkoušet večer, už není takové horko a aspoň na nás nekoukají nedočkaví zvědavci. Cvičit se stuhou nás učila Martina samozřejmě pod dozorem pana režiséra.

Máme před sebou důležitý den. Dnes večer se koná divadelní představení. Jediný den, kdy v červenci na Audabiaku prší, a my máme večer hrát venku! Kulisy jsou úplně promoklé, růže na stromě opršely, no jak tohle dopadne! Naštěstí se bouřka přehnala stejně rychle jako přišla a přestává pršet. Tak honem připravit kostýmy. I když plakáty na představení zmokly, přeci jenom se diváci pomalu scházejí, a divadlo může začít.

Divadlo trvalo přes půl hodiny, to by se nám opravdu celé do filmečku nevešlo, ale úspěch byl veliký a nás to moc bavilo, i když trému jsme měli obrovskou. Někteří z nás si vůbec poprvé zahráli před obecnem - a hned mezinárodním. To učení a zkoušení opravdu stálo za to.

Starým hlavám z vinné révy se říká babky a moc dobře hoří. Dnes se koná slavnost pečení ve starobylé peci. Každý z vesničanů si připraví doma něco dobrého a společně se to potom upeče a sní. Pec musí být správně roztopená až doběla. I v naší kuchyni se chystají dobroty a holky se aspoň od Jitky něčemu přiučí.

Jdeme se podívat na návštěvu k sousedce Jeane - co ta na večer chystá asi dobrého? Prozradila nám, že to bude pizza s ančovičkami a určitě z pece bude chutnat lépe než z trouby. Do pece se nosí samé dobroty, už se nemůžeme dočkat. Co jsme si upekli, to si taky sníme - a tak společně s místními ochutná-
váme od každého trošku.

Hudební dílnu vede Tomáš Valášek - a i když teprve začínáme a moc toho ještě neumíme - je to zábava a můžeme si vyzkoušet různé nástroje, co se komu líbí.

Fotbalový zápas se nakonec tak trochu změnil v ragby, a vlastně ani nevíme, kdo vyhrál. Ale společné foto po zápase už se stává tradicí a my budeme mít každý rok možnost porovnat, jak rosteme.

Ve fotodílně s Radkou Dubanskou dostane každý fotoaparát a vyfotí celý film. Nejenže se něco naučíme, ale budeme mít i svoje fotografie. A každý z nás si z Audabiaku odveze svoje album, v domově si potom fotky moc rádi prohlédneme a některé dopadly skvěle.

V okolí se o nás už hodně ví, a nám udělalo velikou radost, když nás na návštěvu pozval kovář z nedaleké vesničky. Moc zajímavě vyprávěl o své práci a dokonce jsme se dozvěděli, že se vyučil české kovářské škole. Už je to taky náš francouzský kamarád, nechyběl na žádné naší akci.

Tohle je kameraman a režisér Míra Janek. Natáčí animovaný film a my mu pomáháme. Nejvíc z nás asi Marek, ten už je úplně jako jeho asistent a spousta se toho naučil, třeba z něj taky jednou bude kameraman.

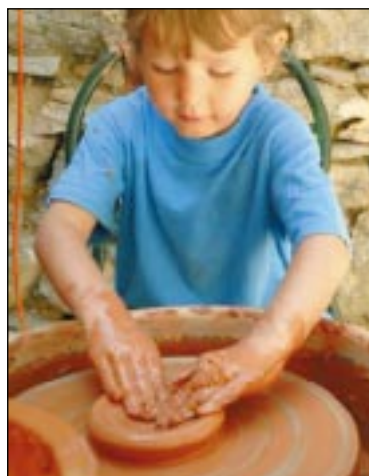
Petr se učí truhlářem. Zrovna teď se mu to moc hodí, protože pan loutkář František Vítek potřebuje pomoc. Vyrábějí spolu dřevěnou arénu.

Stodola se poněkolkáté proměňuje – chystá se loutkové divadlo. Manželé Vít-kovi obživují svoje loutky a my máme další zážitky.

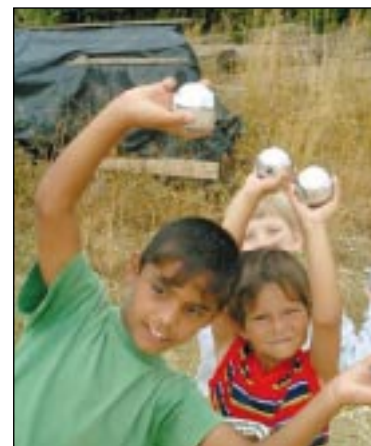

Naše nádvoří se také proměnilo - tentokrát v keramickou dílnu. Z nedalekého městečka Lussan za námi přijeli francouzští přátelé a přivezli s sebou spoustu hlíny a dokonce i kruh. Točit na kruhu je docela těžké, ale s pomocí Andrei to jde krásně. Každý si vyrobil svoji mističku.

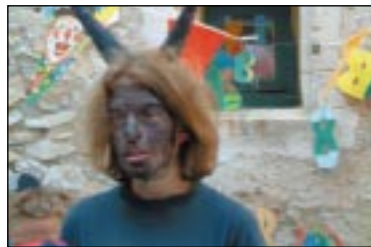
Dnes je náš poslední den na Audabiaku, přijely nás vystřídat děti z domova z Nového Strašecí. Utkáme se společně ve hře zvané petanque, v prvním ročníku memoriálu Veroniky Waldové. Veronika nám nakoupila hrací koule, ale už nám je bohužel nestihla předat, moc na ni myslíme.

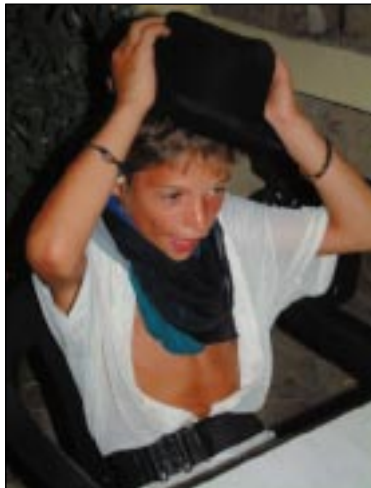

Karneval

Nevím, jak je to možné, ale prázdniny na Audabiaku utíkají nějak rychleji, a tak se musíme loučit. Neobejde se to bez slziček, přeci jenom tu máme spoustu kamarádů a je to náš prázdninový domov.

Ale i když budeme trošku smutní možná až do Lyonu, přeci jenom máme jednu velikou naději - o příštích prázdninách se na Audabiaku zase všichni sejdeme.

Okolí Audabiacu

Provence je snad nejopěvanější kraj z celé Francie. Odjakživa byl nepřebornou inspirací pro básníky, spisovatele, malíře. Jak popsat stručně a výstižně krásu, která zanechá stopy v duši každého, kdo sem jednou zavítá? Kamenné vesničky obklopené nedohlednými vinicemi, vzduch provoněný tymiánem, rozmarýnem či bazalkou, políčka fialové levandule znějící za horkých letních dní koncertem cikád. To jsou nezapomenutelné krásy, které vyvolávají nostalgické vzpomínky a touhu po návratu do tohoto pestrobarevného kraje.

Pont du Gard

Impozantní Pont du Gard klenoucí se nad řekou Gard je pravděpodobně nejznámější stavbou svého druhu v Evropě. Monumentální třípatrový akvadukt, který je dodnes dokonalou ukázkou umění římských stavitelů, byl součástí rozsáhlého systému vodovodů, které přiváděly vodu ze vzdálenosti 48 kilometrů, od pramene Eure do města Nimes, a to již před dvěma tisíci lety. Je 49 metrů vysoký a 275 metrů dlouhý a dnes je jednou z nejnavštěvovanějších francouzských historických památek.

Camargue

Bílí camargští koně jsou prý potomci divokých prapředků z prehistorických dob. Dnes je můžete spatřit na rozsáhlých územích přírodní rezervace Camargue na jihu Francie. Pětadvadesát tisíc hektarů naplavené země v deltě řeky Rhony se stalo nejen

úrodnou oázou, kde se pěstuje rýže, ale také útočištěm krásných naružovělých plameňáků, které v člověku vyvolávají pocit exotiky. Nedaleko přímořského městečka Saintes Maries de la Mer se na ně můžete dívat z bezprostřední blízkosti a sledovat jejich krásu až do chvíle, než se ladně zvednou a odletí.

Řeka Ceze je zázrak přírody. Na tři sta metrů dlouhém úseku nedaleko vesničky La Roque sur Ceze vytvořila přímo dramatické pohádkové kulisy. V bílém vápencovém kameni vykoulila obří kotle, tůně i vodopády.

Místy se tváří vlídně a mírumilovně, místy varovně hučí a valí se s neuvěřitelnou silou. Průhledná modrozelená hlubina láká, zpěněný bílý proud varuje. Kaskády na řece Ceze určitě patří k místům, které v nás zanechají pocit neuvěřitelné síly a zároveň úžas nad krásou, kterou je schopna příroda vytvořit.

Lussan

Tahle krásná slunečnicová scenérie jako by byla vytržena z malířova obrazu. Takový pohled těžko může zevšednět. A přitom stačí ujít pěšky jen pouhé tři kilometry z Audabiaku, a můžete obdivovat nejen krásy slunečnicových polí, ale i půvabné okolí městečka Lussan.

Lussan vypadá jako kamenná korunka umístěná na kopečku, ze kterého vyčnívají věžičky zdejšího zámku a kostela.

Při pohledu shora se nám otevře krásné přírodní panorama

Je krátce po poledni, a tak starobylé uličky vypadají poněkud opuštěně. Městečko ožívá až v podvečer, kdy zajde slunce, které přes den nemilosrdně rozpaluje kamenné portály, zdi a schodiště. Chcete-li se nechat unést poklidnou krásou a barevnou provensálskou atmosférou, v městečku Lussan ji určitě objevíte.

KONCERTY A VERNISÁŽE

Lussan

Je horký letní den, 7. července roku 2003 a ve francouzském městečku Lussan se právě chystá zajímavá kulturní akce zahájení Českého kulturního léta ve Francii.

Korouhvička na střeše jako by ukazovala ten správný směr – právě sem vedou kroky těch, kteří se rozhodli podpořit myšlenku projektu Uměním ke svobodě, ale i těch, kteří se chtějí setkat s umělci i dětmi z Audabiaku.

Prague spirit kvintet se ve Francii zastavil na cestě z turné po Japonsku. Atmosféra koncertu byla úžasná, francouzští přátelé byli nadšeni mistrovským přednesem skladeb Antonína Dvořáka i dalších světových mistrů.

Krásné prostředí a nádherná akustika ještě umocňovala strhující zážitek z hudby.

Na dětech z dětského domova z Hranic na Moravě bylo vidět, jak soustředěně vnímaly nejen působivou hudbu, ale i celou atmosféru jedinečného okamžiku.

A všichni, kteří připravují projekt Uměním ke svobodě, jsou přesvědčeni, že právě tyto umělecké zážitky si děti uloží jako perličku na dně svých zraněných duší.

Dlouhotrvající potlesk vyjádřil obdiv českým hudebníkům a české kulturní léto ve Francii bylo úspěšně zahájeno.

LASAI SONT CHEQUE EN FRANCE/AUDABIAC 2003

Galerie Audabiac

8.7. — 27.7.2003

du cycle

Exposition pour AUDABIAC

Joséph Hanel

Olaf Hanel

Ivan Králík

Svatoslav Krotký

Jiří Vovse

Le vernissage: le 8.7.2003 à 19h00 heures

Audabiac, 30 580 Lussan, tel. 0466 727070

Stodola

O den později se stává středem kulturní pozornosti tvrz na Audabiacu. Chystá se zde vernisáž českých soudobých výtvarníků v Galerii, které nikdo neřekne jinak než Stodola, i když oficiálně je to galerie Audabiac.

Všechny hosty včetně dětí z dětského domova přivítal kurátor výstavy malíř Olaf Hanel a představil osobně přítomné výtvarníky - Ivana Králíka, Jiřího Vovse a Svatoslava Krotkého.

Přátelskou atmosféru zpříjemnily tóny v rytmu valčíku opět v podání Prague spirit kvintetu.

Na vernisáž se osobně přijel podívat i pan dirigent Jiří Bělohlávek. Na Audabiacu se zastavil na pár dní během své cesty po Francii. Výstavy v Galerii „Stodola“ se stávají tradicí a pomalu si na Audabiac nacházejí cestu i další milovníci umění.

Stejně jako hudba, ani obrazy nepotřebují tlumočníka, stačí se jen dívat.

Ale i z pěkného uměleckého zážitku vyhládne - obzvláště těm mladším, a tak je ten pravý čas na grilovací párty pod širým nebem. Zachutnalo tu i panu starostovi z Lussan. Voňavý kouř se mísil s vůní tymiánu a při západu slunce hudbu pomalu vystřídal noční koncert cikád.

Lussan

Horké francouzské léto rychle ubíhá, jsme opět v Lussan, je 28. července a chystá se další koncert.

Změnilo se publikum, drobotinu z dětského domova z Hranic na Moravě vystřídaly o něco starší děti z Nového Strašecí.

Na Audabiac přijeli další výtvarníci a umělci. Změnili se i muzikanti - tentokrát se v podvečerním městečku Lussan ozývají jazzové rytmy. Zahrát přijelo brněnské jazzové trio Ornis Brno.

Přestože se změnil žánr, potlesk potvrdil další úspěch.

LASAISONTCHEQUEENFRANCE/AUDABIAC2003

du cycle

Exposition pour AUDABIAC

Dušan Černý

Jarmila Janijová

Rut Kohnová

Jin Mika

Jitka Štenclová

Le vernissage le 29.7.2003 à 19:00 heures

LA SAISON

Audabiac, 30 580 Lussan, tel. 0466 727070

Stodola

Je 29. července a v Galerii Stodola je připravena nová vernisáž českých výtvarníků na Audabiaku.

Vernisáže se osobně zúčastnily malířky Jarmila Janůjová, Rut Kohnová, mezi publikem jsme našli i malířku Jitku Štenclovou. Kromě osobně přítomných výtvarnic se ve stodole svými obrazy představil také Jiří Mika a Dušan Černý.

Všichni poslouchali strhující hru Tomáše Valáška, příjemný večer končí posezením v doprovodu jazzové kapely. I když se výstava na konci prázdnin uzavřela, dveře Stodoly zůstávají otevřené dalším umělcům a přátelským setkáním.

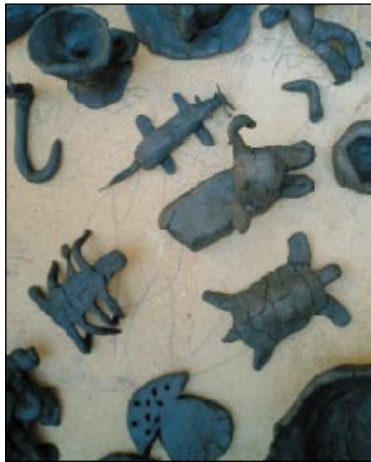

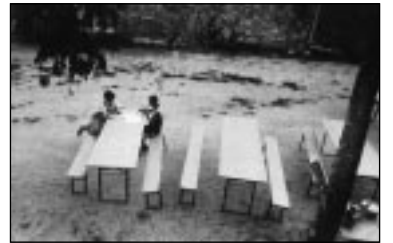
VÝTVARNÉ PRÁCE

FOTOGRAFICKÉ PRÁCE

KULTURNÍ PROGRAM SDRUŽENÍ V ROCE 2000–2003 V ČESKÉ REPUBLICE

Výstavy pro Audabiac 2000

Malý Španělský sál
Galerie nakladatelství WaldPress
Španělská 10, Praha 2

Jiří Voves - obrazy
prosinec

Koncerty pro Audabiac 2000

2. 12. 2000 Dvořákova síň Rudolfiny
Pražská komorní filharmonie

9. 12. 2000 KD Vítkovice, Ostrava
Pražská komorní filharmonie

10. 12. 2000 Reduta, Olomouc
Pražská komorní filharmonie

Výstavy pro Audabiac 2001

Malý Španělský sál
Galerie nakladatelství WaldPress
Španělská 10, Praha 2

Jiří Voves - obrazy
leden

Jitka Štenclová - obrazy
únor, březen

Ivan Králík - sochy, obrazy
duben, květen

Jarmila Janůjová - obrazy
červen, červenec

Ruth Kohnová - obrazy, kresby
září, říjen

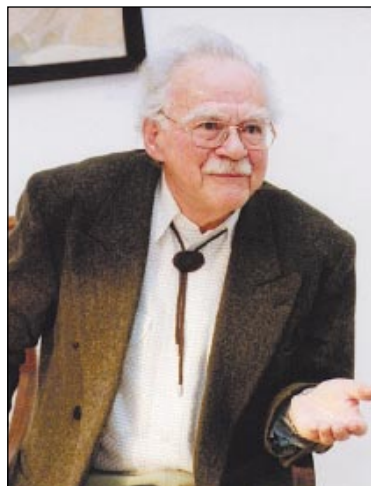

Besedy

30. 10. 2001

Pavel Kohn „Kolik naděje má smrt“
Večer o Přemyslu Pittrovi

Výstavy pro Audabiac 2002

Malý Španělský sál
Galerie nakladatelství WaldPress
Španělská 10, Praha 2

Jiří Mika - obrazy
leden, únor

Koncerty pro Audabiac 2001

14. 4. 2001 Besední dům Brno
Pražská komorní filharmonie

Olaf Hanel - obrazy, plastiky
březen, duben

Svatoslav Krotký - obrazy
květen, červen

Jaroslav Kopáč - obrazy, kresby
září, říjen

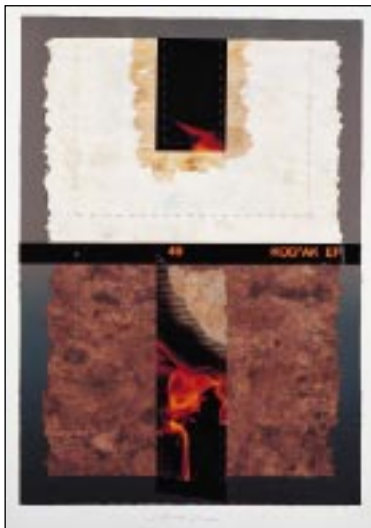
Výstavy pro Audabiac 2003

Malý Španělský sál
Galerie nakladatelství WaldPress
Španělská 10, Praha 2

Dušan Černý - obrazy
leden, únor

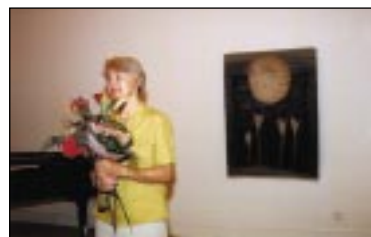
Josef Hampl - obrazy
březen, duben

Josef sekýra - obrazy
květen, červen

Alena Laufrová - grafiky
září, říjen

František Janula - obrazy
listopad, prosinec

Besedy

18. 6. 2003

Ing. JUDr. Jaroslav Anděl

O životě Keltů na našem území

Koncerty pro Audabiac 2003

25. 3. 2003

Špaňelský sál Pražského hradu
Chiba Girl's high school orchestra
(Japonsko) a Klíček (Praha)

Obsah

strana 2 - O projektu „UMĚNÍM KE SVOBODĚ“

strana 8 - Financování projektu „UMĚNÍM KE SVOBODĚ“

strana 9 - Děti o Audabiacu

strana 42 - Karneval

strana 46 - Okolí Audabiacu

strana 52 - Koncerty a vernisáže

strana 63 - Výtvarné práce

strana 67 - Fotografické práce

strana 75 - Kulturní program sdružení v roce 2000-2003 v České republice